

Reflexe do předmětu Audiocafé

V rámci tohoto předmětu jsme se sešli celkem osmkrát a pokaždé nad zcela novým tématem, který dílo v dané hodině otevřelo. S tvůrci jsme se setkávali online, což mě osobně velmi mrzelo, protože bych některé z osobností ráda potkala naživo. I v těchto podmínkách ale koncept poslechu s komentářem autora velmi oceňuji a myslím si, že má velký smysl hlavně proto, že se jako budoucí tvůrci můžeme doptávat, zda jsme některý záměr či detail pochopili správně. Některé z dokumentů, které jsme v hodině poslouchali, mě zaujaly natolik, že jsem se jimi inspirovala při tvorbě vlastní díla v kurzu AV dokument.

Konkrétně mě zaujaly tři dokumenty. Autorkou prvního z nich je Tereza Reková, její tvorba, kterou jsme poslouchali při prvním setkání, nese název „Moje kamarádka Zuzka“. Ačkoli na mě zapůsobilo více děl, poslech tohoto byl pro mě asi nejsilnější. Už od začátku mě příběh velmi bavil, ačkoli vlastně neměl žádnou zápletku a jen mapoval Zuzčin život s rakovinou. Touto formou „vhledu bez zápletky“ jsem se také do jisté míry inspirovala právě ve svém dokumentu. Ke konci díla Rekové ale zjišťujeme, že se zdravotní stav Zuzky zhoršuje, až nás na konci po delší pauze přenesou na vzpomínkovou akci, kde po nějaké chvíli z kontextu vyplyne, že Zuzka zemřela.

Na autorce tohoto dokumentu obdivuji zejména to, že dokázala takto dobře pracovat s nahrávkami blízké osoby, což bylo mnohonásobně umocněné tím, že se s touto svojí kamarádkou už nemůže potkat nebo si s ní promluvit, ani s ní zkontaktovat jejich společné nahrávky. Také mě překvapilo, že Reková odpovídala i na dost osobní dotazy velmi otevřeně a ochotně, čímž si získala mé sympatie.

Druhým dokumentem, který ve mně něco zanechal, byly „Šutry v čokoládě“ Kristýny Břeské. Autorka v něm zaznamenává svůj výlet s otcem a svou „misi“ zkusit ho vnímat bez předsudků a poznat ho více do hloubky a jinak. Tento dokument je také velmi osobní, což ve mně občas vzbuzovalo lehký pocit nepatřičnosti, že odposlouchávám takto intimní dialogy. Možná právě díky tomu jsem ale dokázala pocity autorky dobře vztáhnout sama na sebe, jelikož jsem také dcera, a v každé situaci jsem se ptala sama sebe, zda bych například já dokázala vést se svým otcem konverzaci na stejné téma apod., čímž mě dokument ještě více vtáhl a poslech pro mě dosáhl nové úrovně.

Silné pocity ve mně vzbudilo také poslední mnou reflektované dílo – „Nesmrtelnost“ od Lucie Hecht. Ve svém dokumentu se věnuje nesmrtelnosti, umělé inteligenci, smrti a stárnutí. I přes svůj delší rozsah jsem udržela pozornost a do problematiky se ponořila. Hodně jsem se

ztotožnila s pocity autorky, se kterými seznamuje posluchače na konci – vztek, fascinace... Mě osobně zůstala po poslechu znít v hlavě jedna myšlenka – co je přirozené a co ne a kde je hranice. Emoce, do které se vše promítá, jsou obavy. Ačkoli mě tedy během poslechu fascinoval technologický pokrok, děsily mě názory některých respondentů, kteří například brali stáří jako nemoc, která by se měla léčit. Toto kontroverzní téma za mě autorka pojala dobře, dojem, který z dokumentu posluchač získá, může podle mě být velmi rozdílný podle toho, jak danou problematiku vnímá on. To, co je ve většině případů nežádoucí, je zde tedy podle mě v pořádku a umožňuje posluchači lépe se v dokumentu identifikovat.

Ačkoli všechny dokumenty, které jsme během našich setkání poslouchali, měly zajímavou myšlenku nebo přinášely zajímavé téma, nejvíce ve mně zanechaly právě výše zmíněné tři. Díky různorodým zpracováním a formám jsem získala mnoho inspirace a nápadů pro svou další tvorbu a, byť bohužel distanční formou, kurz mi dal hodně a jsem ráda, že jsem se mohla debat s autory účastnit.